

היות ובכל מקום כתוב בתורה "נערה" כשהוא חסר האות ה"א ["נער"], ואילו כאן נאמר "נערה" מלא דבר הכתוב, שכתוב כאן "נערה", למדים אנו מהאות ה"א של נערה, להוציא את הקטנה.

מתקוף לה רב אהא בר אבא: טעמא דכתיב בה "הנערה", הא לאו הכי — הוה אמינא אפילו קטנה?

הא כתיב בפרשת מוציא שם רע: "ואם אמת היה הדבר הזה, לא נמצאו בתולים לנערה, והוציאו את הנערה אל פתח בית אביה, וסקלוה".

והרי קטנה, לאו בת עונשין היא! ובהכרח שמדובר כאן דווקא בנערה!

אלא, מוכח, כי זה שכתוב כאן "נערה" מלא, לא ללמד על עצמו הוא בא, ולהוציא את הקטנה, שהרי ודאי נתמעטה הקטנה מדין מוציא שם רע, שהרי לאו בת עונשין היא.

אלא בא הכתוב הזה ללמד על כל נערה שבתורה שכתוב בה "נער", ללא האות ה"א, לומר שאף הקטנה במשמע.

וכך למדים: כאן שאי אפשר להעמיד את דברי הכתוב בקטנה, כתוב "נערה" מלא.

הא למדת, שכל מקום שנאמר "נער" חסר, כגון באונס ומפתה — אפילו קטנה במשמע.

אבל אם בא עליה כשהיתה יתומה, אין לה קנס. שנתמעטה יתומה מדין קנס ומדין מוציא שם רע.

אבל רבא נחלק על רבי יוסי בר חנינא, ואמר: המוציא שם רע על היתומה — חייב.

ממאי, מהיכן למד רבא דין זה?

מדתני אמי: כתיב במוציא שם רע: "כי הוציא שם רע על בתולת ישראל", ודרשין: בתולת ישראל דווקא — ולא בתולת גרים.

ובתולת גרים הרי היא כיתומה, שהתורה הפקירה זרעו של גוי כשל חמור, ככתוב: "וזרמת סוסים זרמתם", ואין היא מתייחסת לאביה.

ומדייק רבא: אי אמרת בשלמא שכי האי גוונא, דהיינו יתומה, בישראל מחיוב, היינו דאיצטריך קרא כדי למעוטי גרים.

אלא אי אמרת שאף בישראל כהאי גוונא פטור, תיקשי איזה צורך יש בפסוק מיוחד למעט בתולת גרים? הרי השתא, בישראל פטור, בגרים מיבעיא לומר שפטור?!

אלא, בהכרח, מוכח מכאן, שהמוציא שם רע על היתומה בישראל — חייב, (52)

ולכך הוצרך הכתוב למעט בתולת גרים.

אמר ריש לקיש: המוציא שם רע על הקטנה — פטור, שנאמר: "ונתנו לאבי הנערה".

ד"בתולת ישראל — ולא בתולת גרים", היינו לענין מלקות, דלענין זה אין חילוק בין אם יש לה אב או לא, שהרי אין החיוב לאב, אלא לנערה. אבל לענין מאה כסף, החיוב הוא לתת דווקא לאב. והיכא דאין אב — פטור! עיי"ש.

לקנס, הרי נתפתתה ומחלה לו! לכן כתב דאונס ומפתה גמירי מהדדי, ואם כן, נפקא מינה לענין אונס. והביא שכך כתב בעל המאור.

52. הקשה הגרעק"א, דלמא האי מיעוטא